

Casa credinciosului

Casa credinciosului

Cuvântul lui Dumnezeu ne arată clar ce poziție trebuie să ocupe soții unul față de altul în fața lui Dumnezeu și în familie. Chiar dacă în zilele noastre oamenii acționează contra principiilor dumnezeiești și încearcă să le dea la o parte, Dumnezeu așteaptă de la ai Săi să fie ascultători de voia Sa și să fie supuși Cuvântului Său. Acest lucru are valabilitate atât în relațiile lor cu oamenii lumii, cât și în comportamentul din casele lor. În acest sens, ne sunt date câteva învățături clare în Noul Testament, care fac referire la Vechiul Testament (de ex. 1 Corinteni 14.34; 1 Petru 3.5, 6). Pe bună dreptate, putem extrage o învățătură din relatarea despre vizita lui Dumnezeu la Avraam din Geneza 18.

„Sedea la intrarea cortului său, în arșița zilei.” Avraam a putut privi din locul acela, de la intrarea cortului, ceea ce intra, dar și ceea ce nu avea voie să intre în cort, pentru că ar fi însemnat un pericol pentru casa lui. El a șezut acolo în arșița zilei. Probabil, în cort ar fi găsit răcoare, dar atunci n-ar mai fi putut observa ceea ce se apropia de cort. Arșița obosește, dar el a rezistat la locul lui.

Fiecare tată al familiei trebuie să ocupe acest loc. El trebuie să știe ce intră în casa lui și să cunoască pericolele care îi amenință casa sau pe unul din ai săi. Cine stă în cort de dragul comodității și nu șade în arșița zilei, adică nu rămâne veghetor și nu adaugă credinței sale energia duhovnicească (2 Petru 1.5), nu trebuie să se mire dacă dușmanul reușește să producă pagube în casa lui. Conformarea cu lumea și iubirea de lume își vor găsi intrare și vor atrage inimile de la Domnul, poate pe unii îi va duce chiar în lume. Unii părinți, ai căror copii s-au dus în lume, au recunoscut că nu au fost veghetori sau că nu au cerut înțelepciune și putere, care i-ar fi împiedicat la timp să meargă pe căi rele.

Părinții sunt îndemnați să-i crească pe copiii lor în disciplină și sub mustrarea Domnului (Efeseni 6.4). Acest lucru este greu în zilele noastre, pentru că în lume este lepădată disciplina și respinsă supunerea. Și copiii noștri sunt supuși acestui duh. De aceea părinții trebuie să știe cu cine umblă copiii lor. Relațiile cu necredincioșii îi leagă de lume, iar acolo sunt conduși spre lucruri care le ținem departe de casele noastre. Chiar și cărțile și revistele sunt dăunătoare, când conținutul lor nu corespunde principiilor Cuvântului lui Dumnezeu.

„Și, când i-a văzut, a alergat în întâmpinarea lor... și s-a plecat cu fața la pământ!” Avraam avea autoritate în casa lui, autoritate pe care, conform gândurilor lui Dumnezeu, ar trebui să o aibă fiecare tată al familiei. Sara îl numea „domn” (versetul 12; 1 Petru 3.6). Slujitorul, care a fost trimis să-i aducă lui Isaac o soție, a avut în vedere să îndeplinească exact însărcinarea primită de la stăpânul său. Aici le-a dat Sarei și slujitorului indicații ce au de făcut (versetele 6, 7). Dar în relația lui cu Dumnezeu vedem numai supunere. El s-a plecat cu fața la pământ, iar, când a intervenit în fața lui Dumnezeu pentru Sodoma, a vorbit cu profund respect (versetele 27, 30-32). Aceasta mărturisește teamă de Dumnezeu. Fără o adevărată teamă de Dumnezeu, unui credincios îi este imposibil să-și conducă bine, conform Cuvântului, casa.

După acceptarea invitației sale de către cei trei bărbați, „Avraam s-a dus repede în cort la Sara și i-a zis: «Ia repede trei măsuri de floare de făină, frământă și fă turte.»” Și Avraam a alergat la cireadă și a luat un vițel tânăr și bun și l-a dat slujitorului, și el s-a grăbit să-l pregătească. „Acum trebuia făcută o slujbă pentru Domnul și nu era timp de pierdut. Patriarhul le-a repartizat alor săi însărcinările, el însuși a luat unt și lapte și a pus înaintea musafirilor cele pregătite. Nu s-a pus numai pe sine la dispoziție pentru slujbă, ci i-a pus și pe cei din casa lui. Mai târziu vedem aceasta la Iosua, care a spus: „Eu și casa mea vom sluji Domnului” (Iosua 24.15). Așa este întotdeauna în casa credinciosului, care „își conduce bine propria casă” (1 Timotei 3.4). Toți din casă slujesc cu bucurie Domnului.

Avraam a adus din lucrurile cele mai bune pe care le avea pentru a le oferi musafirilor. Când și-a oferit ospitalitatea, a vorbit de o bucată de pâine. El considera darurile sale ca ceva neînsemnat. Noi deseori înclinăm ușor să privim ca important ceea ce dăm Domnului sau alor Săi, poate chiar gândim că aducem o jertfă, dacă dăm puțin din surplusul nostru. Domnul apreciază altfel decât noi. Acest lucru ni-l arată opinia Lui despre cei doi bănuți ai văduvei (Luca 21.4)

„El stătea lângă ei sub copac.” Lucrarea a fost făcută, musafirii au fost hrăniți. Nu s-ar fi putut așeza acum Avraam să se odihnească? Nu, el era gata să slujească. Ca și credincioși, avem marele privilegiu să-i slujim Dumnezeului nostru. Această slujbă o putem face cât timp suntem pe pământ. Să dea Domnul ca niciodată să nu gândim că am făcut destul și că acum ne putem odihni, ci să ne gândim mereu la cuvintele Domnului nostru: „Când veți face toate cele poruncite vouă, spuneți: «Suntem niște robi nevrednici»” Luca 17.10!

La întrebarea unde este soția lui, Avraam a răspuns: „Iată, în cort”. Acolo era locul ei, acolo avea lucrările ei. Așa ar trebui să fie și astăzi conform gândurilor lui Dumnezeu. În Tit 2, femeile în vârstă sunt îndemnate „să învețe pe femeile mai tinere ... să-și vadă de treburile casei”. În lume a devenit obișnuit ca femeile căsătorite să fie active din punct de vedere profesional. Copiii sunt lăsați în seama instituțiilor publice sau în voia lor, pentru a putea fi împlinite dorințele după bunuri și plăceri pământești. Din nefericire, acest lucru se întâlnește și în casele creștine. Se poate odihni binecuvântarea lui Dumnezeu pe o astfel de casă? Se strânge acolo o comoară pentru veșnicie? Învăță copiii care cresc acolo că aparținem Domnului și că numai Lui trebuie să-i slujim? Vor deveni, când vor crește mari, o proprietate a Sa sau vor iubi lumea? Acestea sunt întrebări grave, la care trebuie să cugete fiecare părinte.

În timp ce se aflau în drum spre Sodoma, Dumnezeu i-a spus lui Avraam: „Pentru că l-am cunoscut că va porunci copiilor săi și casei sale după el să țină calea Domnului, să facă dreptate și judecată, ca Domnul să aducă peste Avraam ce a vorbit despre el.” În tot Cuvântul lui Dumnezeu ne este prezentată responsabilitatea părinților față de educația copiilor lor și este subliniată necesitatea de a le face cunoscute gândurile și prescripțiile Cuvântului. Din multele versete amintim numai Deuteronom 6.7, Psalm 48.13 și 78.5-6. În zilele noastre, părinții, care îl cunosc pe Domnul, ar trebui să se supună acestei sarcini. Nu e suficient să fie trimiși copiii la școala duminicală sau să fie luați în străngerile laolaltă ale credincioșilor. Acestea sunt necesare și bune, dar nu înlocuiesc îndrumarea în casă a copiilor de către tata și mama. Pe această îndrumare se odihnește o binecuvântare deosebită, așa cum am citit în versetul mai sus citat, în care Dumnezeu pune în legătură împlinirea promisiunilor Sale față de Avraam cu îndrumarea urmașilor.

În timp ce bărbații mergeau la Sodoma, Avraam a rămas înaintea Domnului și s-a rugat pentru orașul stricat, a cărui judecată urma să aibă loc. El s-a încrezut în harul Domnului, cerând tot mai mult, până ce la urmă a cerut cruțarea, dacă vor fi găsiți acolo numai zece oameni drepti, iar Dumnezeu i-a promis acest lucru. Acum, judecata lumii este aproape, dar, chiar dacă ea nu poate fi împiedicată, știm că Dumnezeu nu vrea moartea păcătosului. Ca și copii ai Săi, ne aflăm într-o relație mai apropiată cu El decât Avraam. De-am stărui și noi cu aceeași perseverență ca patriarhul și cu aceeași încredere pentru mântuirea celor pierduți! Să ne gândim în mod deosebit la copiii și la rudele sfinților! Sara a râs neîncrezătoare când a auzit despre promisiunea unui fiu și de aceea Dumnezeu nu Și-a retras promisiunea. Probabil, au existat unele nereușite în educarea copiilor care au crescut și au mers în lume. Voia lui Dumnezeu rămâne și este ca ei să fie mântuiți. El va asculta strigătul părinților, care, în smerenie și în umilire cu privire la greșeala lor, strigă către El, pentru că este bogat în îndurare.

Din revista „Ermunterung und Ermahnung“

clickbible.org